

ת"פ 23598/03/18 - מדינת ישראל נגד אמן ברני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 23598-03-18 מדינת ישראל נ' ברני

לפני כבוד השופטת דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם אמן ברני

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד ליהי אזולאי

ב"כ הנאשם: עו"ד רוי גבריאלי

הנאשם

מתורגמן לשפה הערבית

גזר דין

רקע, עובדות כתב האישום והכרעת הדין

1. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם ייחס לו 2 עבירות של ניסיון גניבה לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ועבירת גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. בנסיבות אשר נוצרו במהלך שמיעת הראיות, לאחר שביקשה המאשימה לחזור בה מהאישום הראשון זוכה הנאשם מאישום זה, במסגרתו הואשם בניסיון גניבה, והורשע מנימוקי הכרעת הדין בביצוע עבירת הגניבה וניסיון הגניבה אשר יוחסו לו באישומים השני והשלישי התאמה.

2. על פי עובדות האישום השני, ביום 26.5.2015 בסמוך לשעה 23:00 ישבה לילך ספיר על ספסל ברחוב רוטשילד 90 בתל-אביב כשתיקה מונח על הספסל לידה. הנאשם הגיע למקום וניסה לגנוב את תיקה בכך שהניח את ידיו על התיק. כשלילך הבחינה במתרחש והחלה לצעוק, הנאשם עזב את המקום. בהכרעת הדין קבעתי כי המאשימה הוכיחה כנדרש את עבירת ניסיון הגניבה בה הואשם הנאשם, משהוכיחה שהנאשם הניח את ידיו על תיקה של לילך או גרם לתזוזתו, כך שפעל באופן אקטיבי והיה כפסע מביצוע עבירת הגניבה המושלמת כשכל שנותר לו הוא ליטול את התיק. עוד קבעתי כי כוונת הנאשם לשלול את התיק מלילך שלילת קבע הנלמדת מהמעשה ברורה וחד משמעית וכי

הוכח שהסיבה בגינה חדל הנאשם ממעשיו ולא השלים את העבירה היא שלילך הבחינה בו, צעקה, והוא נבהל.

3. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 29.11.2014 בסמוך לשעה 19:30 בבית הקפה "קופיהאוס" ברחוב רוטשילד בתל-אביב, יחד עם אחר שזהותו לא ידועה, גנב הנאשם מכשיר טלפון נייד מסוג איפון 4 וכן ארנק שהכיל כסף, מסמכים אישיים, כרטיסי אשראי ושרשרת פנינים השייכים לאופיר אדרי (להלן: **הרכוש**). על פי האישום, בעת שישבה אופיר בבית הקפה ודעתה הוסחה, משכו הנאשם והאחר את תיקה, נטלו מתוכו את הרכוש ועזבו את המקום. בהמשך לכך פנה אל אופיר עובר אורח אשר הבחין בגניבה, בעקבות כך רץ חברה של אופיר לכיוון אליו הלכו הנאשם והאחר, ואיתרם כשהרכוש כולו ברשות הנאשם. בהכרעת הדין קבעתי, מהנימוקים המפורטים שם, כי המאשימה הוכיחה כנדרש את עבירת הגניבה בה הואשם הנאשם.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

4. **ב"כ המאשימה** הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם, ולרכוש שגנב הנאשם וניסה לגנוב, הכולל טלפונים סלולריים וחפצים אישיים - על הפגיעה הממשית הנובעת מכך במתלוננות. כמו כן הפנתה לפוטנציאל ההתלקחות בנסיבות ולאפשרות לעימות אלים לצידן. עתירתה היא לקביעת מתחמים שונים לכל אישום כאירוע. לשיטתה, על מתחם העונש באישום השני להיקבע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. באישום השלישי בין 3 ועד 8 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

5. **ב"כ המאשימה** הצביעה על כך שעברו הפלילי של הנאשם (**ע/ת1**) כולל 5 עבירות קודמות, כולל עבירות רכוש דומות לאלה בהן הורשע ואף עבירת אלימות. עוד הפנתה לכך שהנאשם ביצע העבירות מושא התיק דנן כאשר תלויים ועומדים נגדו שני מאסרים על תנאי, האחד בן 10 חודשים והשני בן 5 חודשים (**ע/ת2, ע/ת3**) ואלה לא הרתיעו אותו מלבצע עבירות נוספות. בנוסף התייחסה להרשעתו משנת 2022 (בגין ביצוע עבירת גניבה משנת 2017 במסגרתה נגזר עליו עונש של מאסר על תנאי בלבד ולא הופעל מאסר על תנאי) וטענה כי זו הייתה עתירת המאשימה שם, משבשגה לא הודיעה כי יכול ותבקש להטיל על הנאשם מאסר בפועל בעת הגשת כתב האישום.

6. **ב"כ המאשימה** ציינה את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, אך טענה כי יש לשקלו לחובת הנאשם אשר לא להתייצב לדיונים עד אשר הותלו ההליכים נגדו והוא המשיך לבצע עבירות במהלך אותה תקופה. לטענתה יש לשים קץ להתנהלותו הפוגענית של הנאשם שהוא אורח בישראל ועתירתה היא שעונשו ימוקם בשליש העליון של כל אחד ממתחמי הענישה, לצד הפעלת המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו במצטבר, מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי למתלוננות.

7. **ב"כ הנאשם** טענה כי המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם ישנים, והפנתה לכך ששתי ההרשעות האחרונות של הנאשם הן בגין ביצוע עבירות בשנים 2017, 2018. עוד טענה ביחס להתליות ההליכים מושא העבירות הנדונות, כי המאשימה לא הציגה אסמכתא לניסיונות איתור של הנאשם על ידה. בנוסף טענה כי עיכובים רבים בשמיעת הראיות בתיק זה רובצים לפתחה של המאשימה, שבמועדים רבים לא הביאה עדים לדיונים שנקבעו. עתירת הסגורית היא כי עונשו של הנאשם ייגזר לתקופת מאסר שניתן לרצותה בעבודות שירות, וכי לא יקבע פיצוי למתלוננות והפנתה לכך שהמתלוננת באישום השלישי לא הגיעה להעיד והמאשימה ויתרה על עדותה.

8. הסנגורית עתרה לדחיית עתירת המאשימה להפעלת שני המאסרים המותנים במצטבר לעונש שייגזר על הנאשם בתיק דנן. לטענתה יש להתעלם מהמאסר המותנה השני, בן ה-10 חודשים (ע/ת2) מטעמי הגנה מן הצדק. לשיטתה, המדובר במאסר מותנה שאינו מידתי, אינו תואם את מתחמי הענישה הנהוגים היום בגין עבירות דומות, ונגזר לפני עשור, בשנת 2012. עוד טענה כי אין להפעיל את המאסר המותנה בגין ההרשעה באישום השני משאין המדובר בעבירה מושלמת אלא בעבירת ניסיון, ותיקה של המתלוננת לא נשלל שלילת קבע. לטענתה, העובדה שהנאשם הוא פליט שאינו דובר עברית ואינו אזרח ישראלי אינה אמורה לפעול לחובתו, ובעת החלטה האם יש להפעיל את המאסר המותנה יש לשקול מה הייתה מידת הבנתו בעת שהוטל עליו, והאם הבין את הדברים. עוד טענה כי אין מקום לתת משקל להרשעותיו בגין העבירות מהשנים 2017-2018.

דברי הנאשם

9. הנאשם טען כי לפני שהוחלף ייצוגו נהג להגיע לכל דיון. לדבריו, קשה לו "לחיות פה" ולהגיע לבית המשפט "כל הזמן", אין לו עבודה קבועה, והוא מפסיד ימי עבודה בשל קיומם של דיונים בבית המשפט. עוד מסר כי הוא נמצא לבדו בישראל ללא תמיכה.

קביעת מתחם העונש ההולם

10. **מתחם העונש ההולם** נקבע בהתאם לעקרון המנחה בענישה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו, תוך התחשבות בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

11. הנאשם הורשע כאמור בעבירת גניבה ועבירת ניסיון גניבה. הערכים המוגנים בעבירות אלו נוגעים לחשיבות ההגנה והשמירה על הקניין ועל רכוש הציבור וביטחונו. בין הרכוש שגנב הנאשם טלפון חכם, וכידוע, בגניבת רכוש מסוג זה מעבר לנזק הכלכלי, אף פוטנציאל אובדן מידע אישי חשוב אשר אוסן במכשיר ובפגיעה ממשית בפרטיות. בע"פ 5849/13 **בן חיון נ' מדינת ישראל** (6.10.2014) עמד בית המשפט העליון על החומרה שבגניבת טלפון חכם ואימץ את דברי בית המשפט קמא לפיהם **"גניבה או שוד של מכשיר טלפון 'חכם' פוגעת לא רק באינטרסים הכלכליים של הקורבן, אלא גם בפרטיותו, וגוררת אובדן מידע אישי, לעיתים ללא תחליף"**

12. מבחינת נסיבות ביצוע העבירות נראה כי אין המדובר בעבירות מתוכננות או מתוככמות (גם אם עבירת הגניבה בוצעה יחד עם אחר) והן בוצעו באופן ספונטני תוך ניצל הזדמנויות. העבירות בוצעו על ידי הנאשם במקומות מרכזיים בהם נמצאים אנשים נוספים כשתיקי המתלוננות היו סמוכים אליהן. באופן ברור קיים פוטנציאל להתלקחות אלימה בנסיבות, והתנהלות הנאשם מלמדת על תעוזה. לצד זאת, אין להתעלם מכך שהגם נתפס בכף וניסה להכחיש כי גנב ו/או ניסה לגנוב את רכושן המתלוננות, הנאשם לא התעמת, וודאי לא פיזית, עם איש באירועים - לא עם המודיע שעיכב אותו עד הגעת השוטרים באישום השני, לא עם חברה של אופיר באישום השלישי ולא עם השוטרים. בעת בחינת הנסיבות נתתי דעתי גם לסוג הרכוש שגנב או נעשה ניסיון לגנובו וחשיבותו לבעליו כמפורט לעיל. לצד זאת, לכך שבאישום השני לא גנב הנאשם את רכושה של לילך בפועל, והמדובר בעבירת ניסיון גניבה, ולכך שעל פי הנתען בכתב האישום רכושה של אופיר הושב לה.

13. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי על נאשמים אשר הורשעו בעבירות הנדונות הוטלו עונשים במנעד רחב, כשמדובר בעבירת גניבה, לרוב החל מתקופת מאסר קצרה שבמקרים מתאימים ניתן לרצותה בעבודות

שירות, ועד למאסרים בפועל. ראו והשוו:

רע"פ 8016/22 **נדב מקס אל גאוז נ' מדינת ישראל** (24.11.2022) שם הורשע המבקש על יסוד הודאתו בעבירה של גניבה. המבקש נטל מדלפק הקבלה בבית החולים רמב"ם טלפון נייד שנשכח במקום. הטלפון לא הושב על ידי המבקש. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה שבין 4 ו-12 חודשי מאסר בפועל וגזר על המבקש 4 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. לאחר מתן גזר הדין נעתר בית משפט השלום לבקשת המבקש לרצות את המאסר בדרך של עבודות שירות, "לפנים משורת הדין". ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה כמו גם בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון.

רע"פ 6365/13 **קליינר נ' מדינת ישראל** (23.9.2013) שם הורשע המבקש על יסוד הודאתו בעבירה של גניבת טלפון סלולרי. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 2 ו-8 חודשי מאסר, וגזר על המבקש 4 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריא לצד מאסר על תנאי ופיצוי. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה כמו גם בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

עוד לדוגמא ראו: ת"פ 33029-10-19 **מדינת ישראל נ' MARAJ BEIYNE** (8.7.2020) ות"פ 26721-04-17 **מדינת ישראל נ' טוני קאופמן** (8.10.2018).

14. במקרה זה, בשים לב לאופי ונסיבות ביצוע העבירות המפורטות לעיל, אני קובעת את מתחמי הענישה הבאים ביחס לאישומים: לאישום השני בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר. לאישום השלישי בין חודשיים ועד 7 חודשי מאסר.

בקשר לקביעת מספר אירועים ומתחמי ענישה, ראו דברי בית המשפט העליון בע"פ 6888/17 **שירזי נ' מדינת ישראל** (10.12.2018) לפיהם הסיווג לאירועים נועד לתכלית פונקציונלית ככלי עזר, וממילא במישור המהותי מוטל על בית המשפט הקובע מתחם ענישה לשקול את מספר המעשים וחומרתם גם כאשר הם סווגו כאירוע עברייני אחד תוך הפנייה לע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014). בנוסף, מקום בו גוזר בית המשפט עונש כולל ולא עונש נפרד לכל אירוע, חשיבות מספר האירועים לגזירת העונש פחותה (ע"פ 2454/18 **שיינברג נ' מדינת ישראל** (5.12.2018), פסקה 20).

קביעת עונשו של הנאשם

15. במקרה דנן אין מקום לחריגה לקולא או לחומרה ממתחמי הענישה שנקבעו. הנאשם יליד 1985, לא נטל אחריות לביצוע העבירות או הביע חרטה על מעשיו, וניהל את משפטו עד סופו. אמנם ניהול המשפט כשלעצמו אינו נזקף לחובתו, אך מובן שהנאשם אינו זכאי לאותה הקלה הניתנת למי שמודה ואף חוסך זמן שיפוטי. יתרה מכך, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם לא התייצב לדיונים רבים בהליכים מושא אישומים אלה באופן שיטתי ולאורך שנים, ובמעשיו הביא להכבדה ממשית על המאשימה ועל בית המשפט ולבזבוז זמן שיפוטי ניכר.

כך, אישומי כתב האישום במקור הוגשו במסגרת ת"פ 4473-12-14, ת"פ 54451-05-15, ות"פ 57520-08-16. הליכים אלה הותלו משהנאשם לא התייצב לדיונים והוצאו נגדו צווי מעצר. לאחר שאותר הנאשם, הוגש נגדו כתב אישום מאוחד בת"פ 14890-05-16 אך גם כתב אישום זה הותלה לאחר שהנאשם לא התייצב והוצא צו מעצר, חודש משאותר, ושוב הותלה בשל אי התייצבותו תוך שהוצא צו מעצר. כתב האישום הנדון הוגש בחודש מרץ 2018 לאחר ששוב אותר הנאשם. גם במסגרת הליך זה הותלה כתב האישום בשנת 2021 והוצא צו מעצר נגד הנאשם משלא התייצב לדיונים. במהלך ניהול ההליך אף הוצאו נגד הנאשם מספר צווי הבאה. מבלי להתעלם מכך שגם למאשימה יד בדחיית חלק מהדיונים בהליך דנן, ברי כי התנהלות הנאשם אינה מצדיקה מתן משקל ממשי לקולא בגין חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות או חלוף הזמן ממועד הטלת המאסרים המותנים אותם ביקשה המאשימה להפעיל. מרישומי הפלילי של הנאשם (ע"פ 1) אף עולה כי בשנים 2017-2018 בהן הותלו וחודשו ההליכים נגדו כשאינו מתייצב

לדיונים, ביצע הנאשם שתי עבירות נוספות של גניבה.

לא ניתן להימנע מלציין לסיום, כי גם לשימוע גזר הדין הובא הנאשם במסגרת צו מעצר שהוצא נגדו על ידי, לאחר שלא התייצב לדיונים שנקבעו לשם כך.

16. הרישום הפלילי של הנאשם מלמד כי לחובתו 5 הרשעות קודמות בסך הכל (שתיים מהן כאמור בגין עבירות שבוצעו אחרי העבירות הנדונות). כלל העבירות בביצוען הורשע הן עבירות רכוש, אחת מהן גניבה תוך שימוש באלימות. מעיון ברישום הפלילי עולה כי חרף מאסר מותנה שריחף מעל ראשו בגין הרשעה משנת 2012 הנאשם שב וביצע עבירת רכוש כך שאותו מאסר המותנה הופעל אך 4 חודשים לאחר שניתן, והעבירה בוצעה כחודש וחצי לאחר הטלתו. מהרישום הפלילי אף ניתן ללמוד כי הנאשם ריצה עונשי מאסר בפועל, אחד מהם לתקופה ממושכת בת 18 חודשים (תוך הפעלת המאסר המותנה) והוטלו עליו מאסרי מותנים לא מבוטלים (שהפעלתם מבוקשת במקרה זה). מכאן עולה כי הנאשם לא הורתע מההליכים הקודמים ומהמאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו.

17. בעת גזירת הדין אף נתתי דעתי לדברי הנאשם לפיהם הוא פליט נעדר גורמי תמיכה בישראל וללא עבודה קבועה, למועד ביצוע העבירות מושא הליך זה הרחוק בזמן, בשנים 2014-2015, כמו גם לכך שהרשעתו האחרונה לפי רישומו הפלילי היא בגין ביצוע עבירה בשנת 2018, ולחלוף הזמן מאז. לאמור יינתן משקל מסוים אך מוגבל בנסיבות מהנימוקים שלעיל.

18. לאחר כל זאת, מצאתי לגזור את עונשו בגין העבירות מושא ההליך דנן למאסר בפועל למשך 6 חודשים, לצד מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי למתלוננות.

19. אשר להפעלת המותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם: כפי שעולה **מעת/1-ע/3**, תלויים ועומדים נגד הנאשם שני מאסרים מותנים. בת"פ 5989-05-11 הושת על הנאשם מאסר על תנאי למשך 5 חודשים לתקופה של 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת רכוש (**ע/3**), ובת"פ 10241-05-12 מאסר על תנאי למשך 10 חודשים לתקופה של 3 שנים שלא יעבור כל עבירת רכוש (למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין) (**ע/2**).

כידוע, וכפי שנקבע בפסיקה, המבחן לתחולת מאסר על תנאי אינו טכני-פורמאלי, אלא מהותי-ענייני (ע"פ 49/80 **מסילתי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לד(3), 808, וע"פ 412/84 **דוויק נ' מדינת ישראל** (27.3.1985)). הגם שאין מניעה לעשות שימוש בנוסח רחב של התנאי, יש להקפיד על בהירותו, ו"מטרת ההרתעה של התנאי ועיקרון החוקיות מצדיקים וודאות ביחס לטיב העונש שנגזר מלכתחילה ולא בדיעבד (רע"פ 5798/00 **סעיד ריזי נ' מדינת ישראל** (12.2.2011)). בע"פ 4517-04 **אחמד מסראווה נ' מדינת ישראל** פ"ד נט(6) 119 נקבע כי גם ביצוע עבירת ניסיון מביא להפעלתו של עונש מאסר מותנה, הגם שלא בוצעה העבירה המושלמת תוך הפנייה להוראת סעיף 34 לחוק העונשין (ראו גם עפ"ג (י-ם) 199-09-13 **ח'דור נ' מדינת ישראל** (3.7.2014) (להלן: **עניין ח'דור**)).

20. במקרה זה, כפי שקבעתי בהכרעת הדין, עבירת ניסיון הגניבה מושא האישום השני לא התממשה לכדי גניבת תיקה של לילך אך בשל ערנותה וצעקתה, שהבהילה את הנאשם, והוא נס מהמקום. מדובר בנסיבות בהן הנאשם היה כפסע מביצוע עבירת הגניבה המושלמת שנמנעה אך בשל התנהלותה של לילך (השוו **עניין ח'דור**). בנסיבות אלה, ומשתלויים ועומדים נגד הנאשם מאסרים מותנים בגין "כל עבירת רכוש" הרי שגם עבירת ניסיון הגניבה בה הורשע וכן

עבירת הגניבה מפעילות את המאסרים המותנים.

21. בעת החלטה, נתתי דעתי לטענה שהעלטה הסנגורית אשר למידת הבנת התנאים על ידי הנאשם בעת הטלתם, בהיותו פליט שאינו דובר את השפה אך לא מצאתי לקבלה. המדובר בטענה נטענה בעלמא ללא בדל ראיה, כשיש לזכור כי עוד בשנת 2012 הופעל מאסר על תנאי נגד הנאשם - מה שמעיד על כך שעונש מסוג זה מוכר לו היטב.

22. מצאתי לדחות גם את טענת הסנגורית לפיה אין להורות על הפעלת המאסר המותנה בן ה-10 חודשים מטעמי צדק לאור משכו וחלוף הזמן מאז הטלתו. הסנגורית לא הציגה כל בסיס חוקי לטענתה. כידוע, עונש של מאסר על תנאי הוא עונש שנגזר בתיק הקודם ולבית המשפט אין סמכות שלא להורות על הפעלתו למעט בנסיבות המפורטות בחוק ואזכיר כי במקרה זה אף מצאתי לגזור על הנאשם עונש מאסר (ראו סעיפים 52, 55 ו-56 לחוק העונשין).

23. לצד האמור, מצאתי כי מתקיימים במקרה זה טעמים מיוחדים המצדיקים את חפיפת המאסרים המותנים האחד עם האחר ואף את חפיפת חלק מעונש המאסר שייגזר בתיק דנן עמם. זאת בעיקר משאלה הוטלו ביחס למקבץ עבירות כהגדתן "עבירות רכוש", חלקן חמורות מאלה בהן הורשע הנאשם, ומשהמאסר המותנה מושא **ע/ת2** ממושך יחסית, למשך 10 חודשים, והוטל על הנאשם לאחר שהורשע בתקיפה לשם גניבה. ברע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל** (9.12.2014) נתן בית המשפט העליון דעתו לקושי שעלול להתעורר בעת הפעלת תנאי מקום בו קיים הבדל ממשי במידת החומרה המיוחסת לעבירות השונות בגין הושת, ולפגיעה פוטנציאלית בהלימה **"בין ההתנהגות האסורה שבעבירה הנוספת - החדשה לבין העונש שיופעל בינה, אשר במועד הטלתו הושת כעונש כולל על מספר עבירות..."**.

24. בשים לב למפורט לעיל, תוך מתן משקל מסוים, מתאים, גם לחלוף הזמן - מצאתי להורות על חפיפת המאסרים המותנים המפורטים **בעת/ת2 ועת/ת3** האחד עם השני, כמו גם על חפיפה מסוימת בין העונש המאסר שייגזר על הנאשם בהליך דנן עם המאסרים המותנים, כך ששלושה חודשים מתוכו ירצו בחופף למאסרים המותנים שיופעלו והיתר במצטבר. בנוסף, יוטל על הנאשם קנס ופיצוי למתלוננות.

25. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. בנוסף, אני מורה על הפעלת עונש המאסר על תנאי בן ה-5 חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 5989-05-11 ועל הפעלת עונש המאסר על תנאי בן ה-10 חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 10241-05-12 בחופף. 3 חודשים מעונש המאסר שהוטל על הנאשם בתיק הנדון ירצו בחופף למאסרים המותנים שהופעלו והיתר במצטבר. בסך הכל ירצה הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל ומתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו בתיקי המעצר הקשורים לתיק פלילי זה, ולת"פ 4473-12-14, ת"פ 54451-05-15, ות"פ 57520-08-16 לפי רישומי שב"ס.
- ב. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש.
- ג. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים הראשון בהם ביום 27.3.2024. לא ישולם תשלום תעמוד היתרה לפירעון מיידי.

ד. פיצוי למתלוננות בסך 200 ₪ כל אחת. הפיצוי ישולם לא יאוחר מיום 1.8.2023. המאשימה תעביר את פרטי המתלוננות למזכירות בית המשפט לשם העברת סכום הפיצוי לידיה. ככל שהופקדו כספים על ידי הנאשם במסגרת תיק זה או אחד התיקים המפורטים בסעיף א' או תיקי המעצר הקשורים אליהם, אלה ישמשו לתשלום הפיצוי והקנס והיתרה תושב לנאשם, בכפוף לכל מניעה על פי דין.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ו' אדר תשפ"ג, 27 פברואר 2023, במעמד הצדדים.